

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Terezou Jachura Maříkovou ve věci žalobce: M. M. nar. bytem zast. JUDr. Jaromírem Štůskem, LL.M., advokátem, se sídlem Na Výsluní 1234, Neratovice, proti žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o zaplacení 374.288,-K s přísl.

t a k t o :

- I. Řízení se co do částky ve výši 71.424,50 Kč, **z a s t a v u j e.**
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci částku ve výši 14.160,85 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žaloba s návrhem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku ve výši 288.702,65 Kč, **s e z a m í t á.**
- IV. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 45.375,- Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jaromíra Štůstka, advokáta

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalovaném zaplacení v záhlaví uvedené částky představující jednak nárok na náhradu nákladů trestního řízení a jednak nárok na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 4, sp.zn. . Žalobce ve svých tvrzeních uvedl, že na základě usnesení Policie ČR, čj. bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního

zákona a pro spáchání zločinu vydírání podle § 175 odst. 1,2 písm. e) trestního zákona. Obžaloba pak byla podána k Obvodnímu soudu pro Prahu 4, který usnesením ze dne 29.5.2013 obě trestní řízení spojil ke společnému projednání a rozhodnutí a věc byla vedena pod sp.zn. [REDAKCE]. Rozsudkem ze dne 12.2.2014 byl žalobce obžaloby pravomocně zproštěn. V souvislosti se svým trestním stíháním si žalobce zvolil obhájce JUDr. Jaromíra Štůska, který ve věci vykonal úkony právní služby, specifikované na čl. 82 spisu. Za tyto úkony právní služby byl žalobce nucen uhradit svému obhájci částku ve výši 74.288,-Kč včetně DPH. Tuto částku jakožto škodu proto nárokuje po žalované. Dále žalobce požaduje náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, kdy žalobce byl na počátku celého trestního řízení zadržen a po dobu dvou dnů omezen na osobní svobodě. Trestní stíhání proti žalobci, jeho zadržení a hrozící riziko vazební stíhání, stejně jako celé trestní řízení mělo pro žalobce flagrantní zásah do jeho osobního života, cti a pověsti. Žalobce je osobou bezúhonnou, dosud netrestanou. Tato událost také citelně zasáhla do osobní, pracovní a rodinné sféry žalobce.

Žalovaný ve svém vyjádření nesporel, že u něj žalobce uplatnil nárok na náhradu škody v celkové výši 374.288,-Kč dne 6.5.2014, přičemž po projednání této žádosti, přiznal žalovaný žalobci náhradu nákladů na obhajobu ve výši 64.181,-Kč a zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 3.000,-Kč za omezení osobní svobody po dobu dvou dnů. Sporel pak úkony právní služby specifikované na čl. 43 až 44 spisu s tím, že výslech obviněného se nekonal za účasti obhájce. Za tento nárokovaný úkon právní služby tedy nebylo ničeho přiznáno. Převzetí a příprava zastoupení ze dne 6.12.2012 byla přiznána pouze jako jeden úkon právní služby. Pokud šlo o sepis stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 8.12.2012, byl tento úkon přiznán jako polovina úkonu právní služby v souladu se soudní judikaturou. Dále úkon právní služby - prostudování spisu ze dne 19.3.2013, tento nebyl žalobci přiznán, neboť právní zástupce žalobce se nedostavil. Obdobná situace nastala i u úkonu právní služby – výslech obviněného. Porada ze dne 30.5.2013 nebyla žalovaným shledána důvodnou, když se konaly dvě porady za sebou. Za řízení vedené pod [REDAKCE] žalovaný přiznal na nákladech obhajoby žalobci částku ve výši 5.850,-Kč (tato je již ponížena o 20 % z důvodu ust. § 12a vyhlášky č. 77/1996 Sb.) a v řízení vedeném pod sp.zn. [REDAKCE] částku ve výši 40.385,-Kč (rovněž zahrnuje již ponížení o 20%). Cestovné a náhrada promeškaného času bylo přiznáno v celkové výši 6.807,-Kč, tj. celkem na nákladech obhajoby žalovaný shledal důvodnou částku ve výši 64.181,-Kč, za současné nesporné tedy shodné výše stran jednoho úkonu právní služby 1.500,- Kč ve věci pod sp. zn. [REDAKCE] a ve výši 2.300,- Kč ve věci pod sp. zn. [REDAKCE] a vyčíslené hodnoty na cestovném. Pokud šlo o nárok na nemajetkovou újmu, žalovaný poukázal na skutečnost, že v daném případě je nutno nemajetkovou újmu nejenom tvrdit, ale i prokázat. Žalovaný vyzval žalobce, aby doložil ohledně vzniku nemajetkové újmy jednotlivé důkazy, což žalobce neučinil. Po zvážení okolností případu, zejména osoby žalobce, je žalovaný názoru, že žalobci nemajetková újmy v tvrzeném rozsahu nemohla vzniknout. Žalobce je osobou, která se věnuje bojovým sportům a tyto znalosti uplatnila i ve svém zaměstnání, kde [REDAKCE]. Už jenom z podstaty takového zaměstnání plyne riziko, že žalobce může mít eventuální problémy s orgány činnými v trestním řízení, jelikož nedílnou součástí takového zaměstnání je fyzický konflikt. Žalobce tím pádem musí být srozuměn s riziky takového povolání, s dopadem do jeho osobní sféry a tím pádem i jeho pověsti. Co se týče konfliktu s bývalou přítelkyní, který vyústil v podání trestního oznámení, žalovaný je názoru, že stát nemůže nést odpovědnost za neadekvátní řešení partnerských problémů dvou dospělých osob. Žalovaný poukazuje i na žalobcovo zavrženíhodné chování, které zavdává důvodné pochybnosti o jeho mravní zachovalosti, například zveřejněné výroky o jeho bývalé přítelkyni nebo přechovávání konopí. Z těchto důvodů proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Žalobce při jednání konaném dne 23.9.2015 prostřednictvím svého právního zástupce vzal žalobu částečně zpět, co do částky 68.571,-Kč: na nákladech obhajoby co do částky 65.571,-Kč a na nemajetkové újmě co do částky 3.000,-Kč. Při jednání konaném dne 25.11.2015 vzal žalobce ještě částečně žalobu zpět na nákladech obhajoby co do částky 2.853,50 Kč.

Při jednání konaném dne 23.9.2015 byl žalobce prostřednictvím právního zástupce poučen podle ustanovení § 118a odst. 1,3 o.s.ř., aby doplnil svá skutková tvrzení, jakým konkrétním způsobem zasáhlo nezákonné trestní stíhání do jeho osobního života, tj. do jeho rodinné, pracovní a osobní sféry. Současně byl poučen o nutnosti označit důkazy k těmto skutkovým tvrzením s upozorněním na následky nesplnění této výzvy v podobě neunesení břemene důkazního a břemene tvrzení.

Na toto žalobce reagoval ústním doplněním, že před zahájením trestního stíhání byl osobou netrestanou, bezúhonnou, žil řádným životem. Trestní stíhání do jeho života velmi zasáhlo, zejména do vztahu s rodinou a do vztahu s jeho přítelkyní. V rodině a ve vztahu k přítelkyní docházelo k velmi častým hádkám, podezíráním, žalobce musel složitě vysvětlovat a zdůvodňovat, že trestný čin nespáchal. Veškeré tyto okolnosti narušovaly normální a zdravé prostředí vztahů, které měl doposud. V rozhodné době se snažil se svojí družkou o dítě, což nebylo úspěšné. Pokud šlo o pracovní oblast v té době, kdy byl žalobce trestně stíhán, nebyl zaměstnán, avšak zaměstnání si chtěl najít. Byl limitován tím, že musel neustále docházet na soudy, přičemž se bál, aby novému zaměstnavateli nemusel vysvětlovat okolnosti, proč se musí z práce omluvit. Trestní stíhání zasáhlo i do jeho zdravotního stavu, neboť v době kdy bylo trestní stíhání vedeno, byl žalobce nemocen, měl propíchnutou plíci. Vedené trestní stíhání proto nepřispělo ke zlepšení jeho zdravotního stavu, právě naopak.

Mezi účastníky řízení nebyla sporná skutečnost, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro spáchání zločinu vydírání podle § 175 odst. 1,2 písm. e) trestního zákona a pro spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákona. Následně byla k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 podána obžaloba a věci byly vedeny pod sp.zn. [redacted] a [redacted] a posléze byly spojeny ke společnému projednání a vedeny pod sp.zn. [redacted]. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 12.2.2014 byl žalobce zproštěn obžaloby v plném rozsahu. V předmětném trestním řízení byl žalobce zastoupen obhájcem JUDr. Jaromírem Štůskem. Po předběžně uplatněném nároku u žalovaného dne 6.5.2014 žalovaný uhradil žalobci na nákladech obhajoby částku ve výši 64.181,-Kč, při nesporné výši částek za 1 úkon právní služby (tj. 1.500,- Kč a 2.300,- Kč) a za cestovné a náhradu za ztrátu času, a z titulu nemajetkové újmy částku ve výši 3.000,-Kč za dva dny omezení osobní svobody. Tato nesporná tvrzení účastníků soud vzal za svá skutková zjištění podle ustanovení § 120 odst. 3 o.s.ř.

K nároku na náhradu škody v podobě vynaložených nákladů na obhajobu provedl soud dokazování spisem OS pro Prahu 4 sp.zn. [redacted] a [redacted] stran úkonů, které ze strany žalovaného nebyly v rámci mimosoudního projednání nároku žalobce, žalobci sanovány (tedy zůstaly sporné). Z tohoto spisu vzal soud za prokázané, že žalobci byl ustanoven advokát JUDr. Jaromír Štůsek. Při výslechu obviněného konaném dne 6.12.2012, nebyl jeho právní zástupce přítomen. Právní zástupce žalobce nebyl rovněž přítomen u prostudování spisu před podáním obžaloby ve věci [redacted] jak vyplývá ze záznamu o prostudování spisu ze dne 25.4.2013, avšak byl přítomen u prostudování spisu před podáním

návrhu na obžalobu pro trestný čin podle § 146 odst. 1 tr. zák. (ve věci [REDAKCE], což prokazuje záznam o prostudování spisu ze dne 21.12.2012.

K nároku na nemajetkovou újmu soud provedl dokazování výsledkem svědkyně B [REDAKCE] M [REDAKCE] a A [REDAKCE] P [REDAKCE] zprávou Úřadu Městské části Praha 4 ze dne 25.9.2015, sdělením Úřadu Městské části Praha 11 ze dne 30.11.2015, rozhodnutím Úřadu Městské části Praha 4 ze dne 25.9.2012, zprávou Úřadu MČ Praha 12 ze dne 26.11.2015 a internetovým článkem z [REDAKCE]. Ze svědeckých výpovědí vzal soud za prokázané, že žalobce v době trestního stíhání byl ve stresu, napětí, byl mlčenlivý, uzavíral se do sebe. Situace se vyhroutil ve vztahu k matce tak, že s ní přestal komunikovat. V rodině docházelo k častým hádkám se svědkyní M [REDAKCE] P [REDAKCE] a rovněž i s bratrem žalobce. Žalobce výrazně zhubl, málo jedl, špatně spal. Přestal mít zájem o cokoli (zejména škola, sport, společenské aktivity). V době trestního stíhání mu naskočila vyrážka, která zřejmě byla způsobena prodělaným stresem. Odbornou pomoc žalobce nevyhledal. Před započítím trestního stíhání byl žalobce veselý, přátelský, měl spoustu plánů, rád sportoval, chtěl založit rodinu, s přítelkyní chtěli cestovat, býval komunikativní, společenský. Toto se pak v důsledku trestního stíhání změnilo. Žalobce také navštěvoval odborné učiliště, přičemž následně chtěl jít na nástavbu a dodělat si maturitu. V době trestního stíhání měl problémy s učením, byl nesoustředěný a nebyl schopen se do školy připravovat. Závěrečné zkoušky, které byly zakončeny výučním listem, udělal, avšak ztratil zájem o další studium, tzn. že v nástavbovém studiu tak, jak si plánoval, již nepokračoval, zejména z důvodu, že nevěděl, jak trestní stíhání skončí a jakou bude mít budoucnost. Pokud jde o sport, zde byla situace obdobná, dříve byl sportovec, chodil pravidelně sportovat, sport byl jeho dennodenní záležitostí. Ve sportu se věnoval thajskému boxu, ve kterém byl velmi úspěšný. V důsledku trestního stíhání přestal docházet na tréninky, o sport ztratil zájem. Obdobná ztráta zájmu byla i při hledání zaměstnání, kdy v důsledku nejistoty do budoucnosti, se mu nechtělo hledat zaměstnání, když nevěděl, jak situace dopadne. Také nechtěl budoucímu zaměstnavateli vysvětlovat, že je trestně stíhán. Dělal tedy občasné brigády jako [REDAKCE]. Další věc, která žalobce velmi zasáhla, podle tvrzení svědkyně byla skutečnost, že svědkyně A [REDAKCE] P [REDAKCE] byla v době trestního stíhání s žalobcem v jiném stavu. V důsledku toho, že nevěděli, jakým způsobem trestní stíhání dopadne (zda popř. nebude žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody), obávala se svědkyně P [REDAKCE], že zůstane na výchovu dítěte sama, bez finančních prostředků, proto se rozhodla, se že půjde na interrupci. Žalobce o dítě stál, avšak rozhodnutí nechal na svědkyni. Svědkyně potvrdila, že tato situace je oba psychicky srazila na dno. Pro psychické obtíže žalobce odbornou pomoc nevyhledal. Z výsledku svědkyně B [REDAKCE] M [REDAKCE] soud naopak nemá za prokázané, že by v důsledku trestního stíhání došlo u žalobce k pneumotoraxu (nahromadění vzduchu či jiného plynu v pleurální dutině). Vzhledem k tomu, že se žalobce věnoval thajskému boxu a před trestním stíháním docházel denně na tréninky, mohla se tato událost stát v příčinné souvislosti s jeho sportovní činností (tzv. traumatický pneumotorax, který vzniká při perforaci hrudní stěny, poranění jícnu, průdušek či zlomenině žeber) což se jeví jako pravděpodobnější, než, že se to stalo v důsledku stresu v souvislosti s trestním stíháním, jak naznačovala svědkyně M [REDAKCE]. Nebyla tak osvědčena skutečnost, že by v příčině s vedeným trestním řízením resp. s prodělaným stresem, mohlo dojít u žalobce k pneumotoraxu. Z daného logicky plyne, že k tomuto nejspíše došlo v důsledku sportu, kterým se zabýval. Žalobce soudu nepředložil žádné lékařské zprávy, které by mohly tuto žalobcem naznačenou verzi události prokázat, ač je k důkazu označil a soudem byl poučen o následcích neunesení břemene důkazního. Z dalších listinných důkazů má soud za osvědčené, že žalobce u Úřadu Městské části Praha 11 má v rejstříku přestupků veden záznam o přestupku (přestupek proti občanskému soužití). Další přestupek (přestupek na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomániemi) byl odložen z důvodu, že sankce, kterou by bylo

možno za přestupek uložit by byla bez významu vedle trestu, který byl očekáván za jiný čin v trestním řízení (viz. předmětné trestní stíhání). Další přestupek proti občanskému soužití vedený u Městské části Praha 4, byl zastaven právě z důvodu, že ve věci bylo zahájeno předmětné trestní stíhání pro přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákona. Z internetového článku má soud za prokázané, že žalobce je úspěšným sportovcem v oblasti thajského boxu. Po dobu zdravotních komplikací, se tomuto sportu nemohl věnovat, avšak v době sepsání článku, již byl v plné formě, o čemž svědčí i účast na zápase, který se měl konat dne [REDAKCE]

Na základě provedeného dokazování má soud za osvědčený následující skutkový stav. V případě trestního stíhání žalobce, došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, když proti jeho osobě bylo zahájeno trestní stíhání pro přečin ublížení na zdraví a zločin vydírání, kdy následně byl obžaloby zproštěn. Žalobci v souvislosti s trestním stíháním byl ustanoven advokát JUDr. Jaromír Štůsek, který ve věci vykonal celkem 25,5 úkonů právní služby, za což mu žalobce uhradil částku ve výši 74.288,-Kč. Žalobce trestní stíhání špatně nesl, měl obavy o svou budoucnost, zhubl, špatně spal. Docházelo k častým konfliktům s jeho nejbližšími, tj. s matkou, bratrem, přítelkyní. Měl problémy s učením, které přerostly v absolutní nezájem stran dalšího studia. Obdobná situace byla i u sportu – thajskému boxu, kterému se předtím intenzivně věnoval. V době trestního stíhání očekával se svou přítelkyní dítě. Tato však následně pod tíhou vzniklé situace podstoupila interrupci. Žalobce má záznam v evidenci přestupků pro přestupek proti občanskému soužití a přestupek na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi. Žalobce se se svým nárokem předběžně obrátil na žalovaného, který mu z titulu nemajetkové újmy za nezákonné zadržení poskytl částku ve výši 3.000,- Kč a na nákladech obhajoby pak částku ve výši 64.181,- Kč, celkem tedy 67.181,- Kč

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Podle ust. § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o.z.“). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Mezi účastníky není sporu o tom, že soudní judikaturou navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23.2.1990, sp.zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1991, byl s pomocí extenzivního výkladu zákona konstituován v souvislosti se zahájením (vedením) trestního stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením, nejen nárok na náhradu škody (majetkové újmy), ale i odškodnění újmy nemajetkové povahy vztahovaných jak k tzv. nezákonnému (v odškodňovacím smyslu)

trestnímu stíhání, tak i omezení osobní svobody (trestně stíhané osoby, typicky vazbou) v jeho rámci. Stejně tak není mezi účastníky sporu o tom, že rozsudek zprošťující obžaloby podle ust. § 226 písm. b) r. ř. je právě jedním z těch rozhodnutí, jež ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu odškodňovacího zákona a (pouze) pro jeho účely „nezákonným“, čímž zakládá nejen nárok na náhradu škody, ale, jak zmíněno, i odškodnění nemajetkové újmy ve smyslu ust. § 1,2 a násl. zákona. Uvedené právo nemá pouze ten (s jistým zjednodušením vymezeno), kdo si zahájení trestního stíhání (či vazbu) zavinil sám, ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. Existenci jakýchkoliv shora uvedených skutečností vylučujících odpovědnostní titul (tj. zejm. zavinění žalobce na zahájení trestního stíhání proti jeho osobě anebo vzetí do vazby) žalovaný ani netvrdil. Odpovědnostní tituly představované nezákonným či „nedůvodným“ trestním stíháním ve smyslu ust. § 8 odst. 1, ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. jsou tedy ve věci nepochybně dány. U existence odpovědnostního předpokladu představovaného vznikem (nemajetkové, morální) újmy v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání, zde je situace složitější, neboť „zatímco v případě nepřiměřené délky řízení (a toto platí i v případě vazby) se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postižena, a šlo by tedy o notorieta, kterou dokazovat netřeba“ (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15.3.2012, sp.zn. 30 Cdo 2555/2010, či ze dne 3.7.2012, sp.zn. 30 Cdo 4280/2011). V poměrech dané věci vychází soud z toho, že vznik imateriální újmy (jakkoliv je trestní stíhání spojeno vždy s jistým individuálním „diskomfortem“ trestně stíhaných osob, viz. k tomu např. rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 428/05) není na místě presumovat, ale prokazovat, stejně tak jako intenzitu (případně) újmy, odůvodňující peněžní odškodnění. Vzhledem k tomu, že nebyla sporná existence nezákonného rozhodnutí, tedy odpovědnostního titulu, zůstalo tak otázkou posouzení rozsahu vzniku nemajetkové újmy a s tím spojená přiměřenost poskytnutého zadostiučinění k její nápravě. Soud se neztotožnil s názorem žalovaného, který jako přiměřené zadostiučinění poskytl žalobci částku ve výši 3.000,-Kč za dva dny zadržení jeho osoby. Vyšel ze zjištěného skutkového stavu, zejména ze svědecké výpovědi svědkyně M. [redacted] a P. [redacted], kterými bylo osvědčeno, že žalobce trestní stíhání velmi špatně snášel, trpěl stresem, obavami o budoucnost, pocitem strachu, špatně spal, zhubl. Vlivem trestního stíhání utrpěly i další osobní sféry života žalobce, kdy docházelo k častým konfliktům s nejbližším okolím, žalobce se uzavíral do sebe, nekomunikoval, nescházel se s přáteli, přestal mít zájem o učení a o budoucí rozšiřování svého vzdělání, přestal se věnovat sportu, který úspěšně reprezentoval. Také v důsledku trestního stíhání a s tím spojené nejistoty ohledně jeho výsledku, se přítelkyně žalobce, se kterou v té době očekával narození potomka, rozhodla podstoupit interrupci, neboť měla obavy a nejistotu, jakým způsobem trestní stíhání dopadne a zda po finanční i osobní stránce případně vzniklou situaci stran budoucího rodičovství sama zvládne. V tomto podaném rozhraní proto bylo porušeno žalobcovo právo na osobní a rodinný život. Soud také přihlédl k tomu, že žalobce byl stíhán pro dva trestné delikty, přičemž za jeden z nich mu hrozil trest s trestní sazbou odnětí svobody až na 8 let. Soud ovšem neopoměl také zohlednit skutečnost, že žalobce není osobou plně mravně zachovalou, byť je osobou trestně bezúhonnou, avšak má záznam v přestupkovém rejstříku a to za dva přestupky, kdy jedním z nich je přestupek proti občanskému soužití a druhým je přestupek na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi za přechovávání konopí. Z tohoto důvodu soud osobu žalobce zhodnotil jako osobu s přestupkovou minulostí, tedy ne s úplně vhodným a bezvadným chováním. Pokud jde o délku trestního řízení, tuto je nutné hodnotit jako přiměřenou, tj. trestní řízení trvalo rok a šest měsíců, což je doba obvyklá. Žalobce tedy negativnímu vlivu stran vedeného trestního stíhání spojené zejména s nejistotou

výsledku trestního řízení, nebyl vystaven po nijak závažnou či nepřiměřeně dlouhou dobu. Soud také musí podotknout, že nedošlo výrazným způsobem k zásahu do jeho pracovního života, když svědeckou výpověď svědkyně M. [redacted] bylo prokázáno, že sice žalobce ztratil chuť a zájem při hledání zaměstnání, avšak v době trestního stíhání vykonával občasně brigády, neboť pracoval jako [redacted]. V současné době pak rovněž pracuje jako [redacted]. Jak již bylo nastíněno výše, z provedeného dokazování nevyšla najevo skutečnost, že by v důsledku trestního stíhání došlo u žalobce ke vzniku pneumotoraxu. Také soud došel k tomu, že žalobce částečně (tedy po určitou dobu) nedělal thajský box právě z důvodu svého zdravotního stavu, neboť pro tuto zdravotní komplikaci nemohl sportovat. Je tedy zřejmé, že žalobce jednak ztratil zájem o sport v důsledku trestního stíhání, což se projevilo tím, že přestal docházet na každodenní tréninky, avšak posléze toto bylo dáno i okolnostmi zdravotního stavu, protože k pneumotoraxu u žalobce došlo před vánočními dny roku 2013 (tedy v době trestního stíhání).

Pokud jde o odškodnění nemajetkové újmy vyplývající z nálezů Ústavního soudu, sp.zn. IV. ÚS 428/2005 ze dne 11.10.2006, že každé zahájené a vedené trestní stíhání představuje postup (prvek) porušující jednotlivá osobnostní práva, a to vždy (byť v různé intenzitě) minimálně práva garantovaná článkem 10 Listiny a jestliže soud (míněno ESLP) spojuje bez dalšího vznik nemajetkové újmy s nesprávným úředním postupem, představovaným porušením práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz rozsudek ESLP ze dne 29.3.2006 ve věci Apicella proti Itálii), pak soud dospívá k závěru, že i v případě nezákonného trestního řízení (odpovědnostního titulu představovaného nezákonným rozhodnutím) je na místě rozumně koncipovat vyvratitelnou domněnku o tom, že obviněnému (obžalovanému) tímto zásahem do jeho osobnostních práv jistá nemajetková (morální) újma vznikla. Stran odškodnění této újmy však její forma případně výše musí vždy odpovídat intenzitě zásahu. Míra této intenzity (tj. intenzity zásahu) bude podle soudu dána především tím, zda dané trestní řízení bylo spojeno s omezením osobní svobody obviněného, či nikoliv, dále tím, v jakém postavení ve smyslu sociálních vazeb se v době zásahu obviněný nacházel, jaké publicity se trestního stíhání dostalo, zda se v případě obviněného jednalo o osobu bezúhonnou, či naopak osobu mající kriminální minulost, apod. jakož i naplnění veškerých dalších kritérií, s nimiž pracuje soudní judikatura ve věci odškodňování nemajetkové újmy způsobené porušením osobnostních práv (§ 13 odst. 2 obč. zák.). Pokud by se nejevilo dostačující zadostiučinění podle odstavce 1, zejména protože byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Pokud jde o posouzení míry intenzity zásahu do osobních sfér žalobce, soud pracoval s tím, že žalobce nebyl v průběhu trestního stíhání omezen na osobní svobodě (pouze v rozmezí dvou dnů, za což byl žalovaným odškodněn), trestní stíhání žalobce netrvalo nikterak dlouho, nebylo medializováno, žalobce sice v minulosti nebyl trestně stíhán, avšak má záznam v přestupkové evidenci. Na druhou stranu však došlo k částečnému zásahu do jeho osobnostních práv, zejména do práva na rodinný život (rozebráno viz. shora), v širším slova smyslu dopadlo trestní stíhání do jeho osobních vztahů mající odraz v naprosté odtazitosti od rodinných příslušníků spočívající buď v častých hádkách či absolutní nekomunikativnosti (s rodinou i okolím). Žalobce se také přestal zajímat o své další osobní záležitosti - studium, sport, což nasvědčuje tomu, že žalobce prožíval depresivní stavy. Vzniklá situace proto měla částečný vliv i na jeho zdravotní stav, navíc podpořeno tím, že žalobce špatně spal, nejedl, hubl. Soud proto uzavírá, že žalobce po dobu trestního stíhání byl podroben frustraci v podobě obav o svou budoucnost, ztrátě zájmů, částečnému narušení rodinných vazeb, zhoršené psychické i fyzické stabilitě. Tento stav pak již nelze přirovnat k „základnímu nepohodlí“, které trestní stíhání v podobě nejistoty a obav o budoucnost působí a dává tak podklad pro poskytnutí finančního zadostiučinění, když pouhé

konstatování porušení práva se soudu nejeví jako přiměřené. Žalobcem požadované odškodnění za vznik nemajetkové újmy, však soud považuje za značně nadnesené právě s ohledem na skutečnost, že k zásahu do osobnostních sfér života nedošlo výrazným až extrémním způsobem a tento zásah byl veden v rozsahu krátkodobějšího období. Žalobce pak žádným jiným způsobem nebyl dehonestován tj. věc nebyla medializovaná, nedostalo se mu morální odsouzení od blízkého či širokého okolí, jeho osobní vztahy se žádným výrazným a dlouhodobým způsobem nenarušily. Soud je tedy závěru, že ke vzniku nemajetkové újmy trestním stíháním došlo v rozsahu, který si zaslouží částečné finanční odškodnění jakožto satisfakci za zásah do osobnostních práv žalobce. Jako adekvátní částku při posouzení a zhodnocení všech shora uvedených skutečností pak soud dospěl i se zohledněním částky, která byla žalobci z tohoto titulu již poskytnuta ve výši 3.000,-Kč ze strany žalovaného, k částce 12.000,-Kč.

V souvislosti s vedeným trestním stíháním proti žalobci, které skončilo zproštěním obžaloby, jak již bylo uvedeno shora, je nutné na usnesení o zahájení trestního stíhání pohlížet jako na nezákonné rozhodnutí. Žalobce pak má ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sbírky a ustanovení § 8 zák. č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené tímto nezákonným rozhodnutím, představující účelně vynaložené náklady na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí. Podle ustanovení § 31 odst. 3 zák. pak náklady právního zastoupení jako součást nákladů řízení zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování, jejíž výše se určí podle ustanovení advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sbírky) upravující mimosmluvní odměnu. Z daného tedy plyne, že žalobce má nárok na úhradu těch nákladů právního zastoupení jako součást nákladů řízení, které byly vykonány právním zástupcem žalobce po vydání usnesení o zahájení trestního stíhání. Pokud jde o jednotlivé úkony právní služby, vyšel soud z nesporných tvrzení účastníků, tedy provedených úkonů, které byly ze strany žalovaného v rámci mimosoudního projednání žaloby hrazeny. Rovněž vyšel z toho, že nárok stran úkonu (půlúkonu) - sepsis stížnosti a úkonu prostudování spisu ze dne 19.3.2013, vzal žalobce zpět. Pokud jde o sporné úkony právní služby, soud provedeným dokazováním dospěl k závěru, že úkon - výslech obviněného, není nárokován důvodně, neboť obsahem spisu bylo prokázáno, že tento se nekonal za účasti právního zástupce žalobce. Rovněž v souladu s žalovaným soud přiznal za úkon převzetí a příprava zastoupení jako jeden úkon právní služby, přičemž je nerozhodné, zda se tento úkon konal v pozdních večerních hodinách, či nikoliv. Ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. zahrnuje převzetí a příprava zastoupení (v případě ustanovení obhájce, což je i daný případ) i první poradou s klientem. Toto je nutné brát pouze jako jeden úkon právní služby, ať již je doba takového úkonu směřována v pracovní době či mimopracovní dobu. U dalšího sporného úkonu, tj. porada s klientem ze dne 30.5.2013, soud z rozpisu právních služeb, jak byly žalobcem nárokovány zjistil, že žalobce tento úkon nárokoval pouze jako jeden (oproti tvrzení u ústního jednání) a žalobu o částku představující další úkon právní služby, nerozšířil. Soud proto vycházel z žalobního návrhu. Soud v porovnání s rozpisem vykonaných právních služeb na čl. 82, které žalobce nárokoval, dospěl k závěru, že právní zástupce žalobce vykonal v trestním řízení celkem 25,5 úkonu. Ve věci [REDAKCE], vykonal právní zástupce žalobce 5 úkonů právní služby, při tarifní hodnotě ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu ve výši 10.000,-Kč a sazbě mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby podle ust. § 7 ve výši 1.500,-Kč, za současného použití ustanovení § 12a vyhlášky č. 177/1996 Sb., tedy zohledněním snížení o 20 %, tj. 6.000,- Kč. K tomuto pak přináleží částka za 5 režijních paušálů podle ust. § 13 odst. 1,3 vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. 1.200,- Kč. Celková částka za úkony právní služby v tomto řízení je 7.500,- Kč. Jelikož v řízení vyšlo najevo, že úkonu - prostudování spisu ze dne 19.3.2013 (správně má být 24.4.2013), ve věci [REDAKCE] se právní zástupce žalobce

neúčastnil, avšak účastnil se prostudování spisu dne 21.12.2012 ve věci [REDAKCE], podřadil soud jím nárokový úkon ve věci [REDAKCE], pod úkon prostudování spisu ve věci [REDAKCE]. V řízení pod sp. zn. [REDAKCE] pak právní zástupce vykonal celkem 20,5 úkonů právní služby (kdy úkon prostudování spisu ze dne 24.4.2013 byl podřazen pod úkon prostudování spisu ve věci [REDAKCE] a úkon sepsání stížnosti byl zohledněn jako 1/2 úkonu - nesporné), při tarifní hodnotě ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 písm. c) advokátního tarifu ve výši 30.000,-Kč a sazbě mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby podle ust. § 7 ve výši 2.300,-Kč, za současného použití ustanovení § 12a vyhlášky č. 177/1996 Sb., tedy zohledněním snížení o 20 %, tj. 37.720,- Kč. K tomuto pak přináležejí částka za 21 režijních paušálů (tj. i za úkon sepsání stížnosti) podle ust. § 13 odst. 1,3 vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. 6.300,- Kč. Celková částka za úkony právní služby v tomto řízení je 44.020,- Kč. Na cestovním a náhradě za promeškaný čas ve smyslu ust. § 14 odst. 1 písm. a) a ust. § 13 odst. 1, 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. byla žalobci přiznána částka výši 6.815,-Kč, tak jak nárokoval, když soud opětovně úkon právní služby v podobě prostudování spisu ze dne 24.4.2013 zaměnil s úkonem prostudování spisu ze dne 21.12.2012, kterého se právní zástupce žalobce účastnil, tedy mu za tento úkon vznikl i nárok na náhradu za promeškaný čas a cestovné. Soud proto s odkazem na shora popsané dospěl k závěru, že celkem žalobci na vynaložených nákladech v trestním řízení náleží částka ve výši 58.335,- Kč, s daní s přidané hodnoty ve výši 12.250,35 Kč (21%), tj. 70.585,35 Kč. Jelikož vzal žalobce na nákladech řízení žalobu zpět co do částky ve výši 68.424,50 Kč, má nárok ještě na částku ve výši 2.160,85 Kč. Soud proto rozhodl jak je uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku, když žalobci přiznal na nemajetkové újmě v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání částku ve výši 12.000,-Kč, na nákladech obhajoby částku ve výši 2.160,85 Kč, přičemž žalobu z důvodu částečného zpětvzetí žaloby v souladu s ust. § 96 odst. 2. o. s. ř. co do částky 71.424,50 Kč výrokem I. zastavil. Zbytek nároku vedeným pod bodem III. rozsudku pak soud neshledal důvodným.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 146 odst. 2, věta druhá o.s.ř., podle něhož jestliže byl pro chování žalovaného vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný ve spojení s ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., podle kterého, i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. V souladu s judikaturou pak soud sděluje, že i částečné vyhovění žalobě na peněžité zadostiučnění za vzniklou nemajetkovou újmu, je ve svém důsledku plným úspěchem žalobce ve věci ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.1.2014, sp.zn. 30 Cdo 3378/2013. Pokud šlo o nárok na náhradu majetkové škody, byla žaloba částečně vzata zpět v důsledku chování žalovaného a částečně byl žalobce ještě úspěšný. Měl tedy neúspěch v poměrně nepatrné části tj. úspěch v 95% a neúspěch v 5% (předmětem řízení u majetkové škody byla částka ve výši 74.288,- Kč a byl úspěšný v částce 70.585,35 Kč), soud mu proto přiznal plnou náhradu nákladů řízení. Náklady řízení se skládají z mimosmluvní odměny advokáta ve výši 36.000,- Kč podle ust. § 7, ust. § 8 odst. 1 a ust. § 9 odst. 4 písm. c) vyhl. č. 177/1996 Sb. (5 úkonů právní služby po 7.200,- Kč (tj. 4.100,- Kč/úkon a 3.100,- Kč/úkon) - převzetí věci, sepsání žaloby a 3x účast ujednání), z náhrady hotových výdajů ve výši 1.500,- Kč podle ust. § 13 odst. 1,3 ve spojení s ust. 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. (5 úkonů právní služby po 300,- Kč převzetí věci, sepsání žaloby a 3x účast ujednání) a z daně z přidané hodnoty ve výši 7.875,- Kč (21%), jíž je právní zástupce žalobce plátcem.

Lhůtu k plnění pak soud stanovil podle ustanovení § 160 odst. o.s.ř. s přihlédnutím k tomu, že finanční prostředky žalované jsou vázány na státní rozpočet, kdy je nutná delší doba pro jejich uvolnění. Tuto skutečnost soud reflektoval v poskytnutí delší lhůty k plnění.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li žalovaný dobrovolně povinnost stanovenou tímto rozsudkem, může žalobce podat návrh na výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

V Praze dne 11. ledna 2016

Mgr. Tereza Jachura Maříková, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Nikola Matesová